

Sinicsi Hosi - Három történet

A rosszindulatú bolygó

A hírek, amelyek arról tudósítottak, hogy a Galaktikus Járőrszolgálat véletlenül fölfedezte a Jiff bolygót, fölkelte a Föld lakóinak érdeklődését. A Járőrszolgálat, miközben elhaladt mellette, csak észlelte a bolygót, de azt jelentette, hogy- bár nem nagyon nagy-tengerek és folyók, hegyek és völgyek, erdők és síkságok váltakoznak rajta.

Lakatlan bolygónak látszott. A Jiff név nem helyi elnevezése volt. Arról a galaktikus járőrrel kapta a nevét, aki fölfedezte.

A Földön, mindenesetre, az emberek repestek a boldogságtól. Remek gyarmat és üdülőhely válhatott belőle a Föld számára, amely biztosan haladt a túlnépesedés felé. Helyzeténél fogva pedig ideális bázis lehetett a világűr további meghódításához. Ráadásul bizonyos volt, hogy nagyon gazdag lehet értékes nyersanyagokban is, így azután megszervezték, és egy űrhajóban útnak indították az Első Űrállomásépítő Expedíciót. Az expedíció azt a feladatot kapta, hogy mérje fel a Jiff földrajzi helyzetét, építsen ideiglenes légikötőt, és emeljen egy távközlő tornyot. Arra számítottak, hogy a későbbiek során az emberek nagy számban fogják fölkeresni a bolygót. A szükséges felszeretésekről kellett legelőször gondoskodni.

A rendkívül hozzáértő legénységet és gazdag készleteket szállító űrhajó megtette hosszú útját az űrben, és végül leszállt a Jiffen. A legénység kiabált örömeiben, amikor megpillantotta a tájat.

- Csodálatos bolygó! Arrafelé gyönyörű virágok nyílnak, a mezőn túl pedig nyugalmas erdő zöldell!

- Azon túl zöld hegyeket látok! És az a legnagyobb, hogy nyoma sincs sehol teremtett léleknek sem! A Földhöz képest, amely dugig van emberekkel, olyan ez a hely, mint a Paradicsom!

Egymásnak kiabáltak örömeikben. A kapitány azonban, aki nem feledkezett meg a küldetésükről, parancsot adott:

- Hát akkor lássunk mindjárt munkához! Rakodjátok ki a készleteket az űrhajóból!

- Igenis! - A legénység nekilátott, hogy teljesítse a parancsot, de azután újra és újra szimatolva abbahagyta a kirakodást. Valahonnét pompás illat áradt. Ételszag érződött a levegőben.

- Bizonyára képzelődöm. Valami remek illatot érzek.

- Én is érzem. Úgy tetszik, mintha abból az irányból jönne.

Valamennyien abbahagyták a munkát, és keresgélni kezdtek. Hamarosan megtalálták az illat forrását.

Egy fehér terítő feküdt a földön. Jó néhány hatalmas ezüsttál volt rajta. A tálak, persze, alaposan meg voltak rakva. Fényűző lakoma volt feltornyezva rajtuk húsból, halból és friss zöldségből.

A legkitűnőbb ételek voltak feltálva, amelyekkel csak ritkán találkozhat az ember még a Föld legragyogóbb éttermeiben is, ráadásul hatalmas mennyiségben. Teli borospoharak álltak minden egyes tál mellett. Ennek a sok ételnek és italnak az illata töltötte be az orrukat.

De hogyan lehetséges ilyesmi ezen a feltehetőleg lakatlan bolygón? - Vigyázzatok! - kiáltott a kapitány a legénység után, akik egészen közei merészkedtek, anélkül hogy észrevették volna. - Valami itt nincs rendjén! Állítsatok őrt!

Szigorú parancs volt, a legénység mégis alig tudott engedelmeskedni neki. Amióta elhagyták a Földet, a nagyon egyhangú úrreleken kívül, amelyeket már nagyon megelégteltek, semmi mást nem kaptak. A megszokott körülmények között, önuralmuk révén, átérzve küldetésük nagyságát, rendszerint beérték vele.

Így azonban, hogy a valódi ételek ott kellett magukat a szemük előtt, nehéz volt ellenállni a kísértésnek. A csodálatos táj körülöttük még csak növelte az étvágyukat. Végezetül a legénység egyik tagja nem tudta megállni, akarata ellenére közelebb lépett, és az étel felé nyújtotta a kezét.

Ebben a szempillantásban az ételeknek és italoknak hűlt helye támadt. Csupasz fű feküdt előttük. Még az ételszag is ellillant. Megfordultak, és egymásra bámultak.

- Úgy látszik, hallucináció volt az egész. Az agyunk belefáradt a hosszú úrutazásba, és érzéksalódást okozott.

- Azért az az étel nagyon ízletesnek látszott. A hallucináció nagyon beleivódott a szemembe és az orromba! Még mindig csurog a nyálam, és korog a gyomrom!

A kapitány újabb parancsot adott:

- Felejtsetek el a látomást, és lássatok munkához! Felelősséggel tartozunk azért, hogy elvégezzük!

De valahányszor csak munkához láttak, mindannyiszor feltűntek az ételek. És ha megpróbálták úgy végezni a munkát, hogy szétszóródtak, valamennyiük mellett megjelent az étel. Csábította őket leírhatatlanul étvágygerjesztő külseje és illata. Bár tudták, hogy pusztán érzéksalódás, mindannyiszor utána nyúltak. Ebben a pillanatban azonban az étel eltűnt, ők pedig keserű nevetéssel tértek magukhoz, mindaddig, amíg újra meg nem jelent.

Maguk az érzéksalódások közvetlenül nem okoztak veszélyt, csakhogy lehetetlen volt elvégezniük bármilyen munkát is. És ahogy teltek-múltak a napok, a legénység ahelyett, hogy hozzászokott volna, egyre ingerlékenyebbé vált.

Egyesek álmatlanságban szenvedtek, mások képtelenek voltak lenyelni az üríteteket, és megbetegedtek a hiányos táplálkozástól. Megint mások bolyongani kezdtek mindenfelé, úgy kergették a fantomételt. Az építkezés semmit sem haladt.

Végül a kapitány elhatározta, hogy visszatérnek a Földre. Az űrhajó neurotizált legénységgel érkezett vissza.

Így azután az első expedíció kudarcba fulladt. A tervről azonban, hogy űrállomást építsenek, nem lehetett lemondani. De még ha új legénységet indítanak is útnak, minden bizonnyal ugyanez történik velük.

Találkozókat tartottak, és haditerveket kovácsoltak, míg végül felbocsátották a második űrhajót. Elsőrangú szakácsokat és kitűnő ételt-italt vitt magával. Az űrhajót különlegesen nagyra építették, hogy el tudja szállítani mindezt, de hát ez elkerülhetetlen volt. Más megoldást nem találtak. Ahhoz, hogy a legénység tagjait megkíméljék az enni-ivólátomásától, és állhatatossá tegyék őket, olyan ételeket kellett föltálni eljűk, amelyek állják a versenyt.

Ilyen előkészületek után szállt le a második űrhajó a Jiffen. A szakácsok mindjárt be is mutatták a tudományukat, már csak azért is, hogy megünnepeljék az érkezést. Finom borokat szolgáltak fel, és mindenki elégedett volt. Még az se fogja elvonni a figyelmüket, ha történetesen hallucinációjuk támad.

Csakhogy, éppen ekkor, gyönyörű ének hangzott fel. A daltól megremegett az emberek szíve. Mindenki a hang irányába nézett, és egy csodaszép fiatal nőt pillantott meg. Csábos, karcús alakja átsejlett áttetsző ruháján. Szemében szenvedély lángolt, és éneklés közben mosoly játszadozott az ajkán.

A legénység egyik tagja, ügyet se vetve a kapitány parancsára, odarohant hozzá, és magához ölelte a lányt. Azahogy csak akarta, mert abban a szempillantásban eltűnt.

Ettől kezdve csodaszép nők látomása jelent meg mindenütt. Amint a férfiak megpróbálták megérinteni őket, azonnal eltűntek, de mihelyt másra figyeltek, a látomás újra felbukkant. Ellenőrizhetetlen hallucináció volt.

Csak próbáljon meg elszállítani valami nyersanyagot, az ember máris feltűnik, csak próbáljon meg összeszerelni valamit, azonnal ott terem. A legénységnek be kellett hunyia a szemét, nehogy elvonja a figyelmét, de hogy lehet behunyt szemmel dolgozni? De még ha behunyták is a szemüket, az énekszó elért a fülükig, de még ha a fülüket bedugták is, a nők olyan illatot árasztottak, hogy elbódultak tőle.

A szerelési munka nem haladt, és a legénység tagjai megint egymás után váltak neurotikussá. Sokkal rosszabb volt a helyzet, mint az első expedíción. A kapitány űrhajóra rakta őket, és visszatért velük a Földre.

A harmadik hajót még nagyobbra építették. A szakácsokon és élelmiszereken kívül válogatottan szép nőket vitt magával. Szörnyű nagy pocskéolás volt, de egy bázis létrehozása a Jiffen minden áldozatot megért.

Tikéletesen fölkészülten és bizakodva indultak útnak, de megérkezésük után valami teljesen váratlan dolog történt.

Új látomások tűntek fel. Ékszeres, nercbundák, csodálatos ruhák, márkás kozmetikumok. A legénység tagjai közömbösebbek maradtak, nem így a nők. Panaszkodtak, morogtak, zokogtak.

Szokás szerint a látomás azonnal eltűnt, amint megpróbálták megérinteni. Mihelyt azonban lemondtak róla, újból megjelent. A nők rettenetesen kínlódtak tőle. Panaszkodtak, hogy vissza akarnak térni a Földre, és hisztérikussá váltak. A legénység tagjainak azzal kellett foglalkozniuk, hogy megnyugtassák és megvigasztalják a nőket, és nem jutottak hozzá a munkához.

Így azután a harmadik űrhajó is dolgavégezetlenül tért vissza a Földre. Az n-edik űrhajót gigantikusra építették. Nemcsak enivalót és gyönyörű nőket vitt magával, hanem mindenféle luxusholmit, játékot, mindenből persze a legkitűnőbb fajtát. Sportkocsikat és motorcsónakokat, nagy halom játékfilmet, a golffelszereléstől kezdve a rulettig mindent.

Most azután bizonyára képesek lesznek ellenállni minden hallucinációnak! Ebben a biztos meggyőződésben landoltak a Jiffen.

Nem volt többé semmiféle hallucináció. Valamennyi eltűnt. Eltűnt az ételek, gyönyörű nők, ékszerek látomása. Ezzel együtt azonban eltűnt egy sokkal nagyobb látomás is.

A tengerek és a folyók, a hegyek, erdők és síkságok mind-mind eltűntek. Sehol egy csöpp víz, sehol egy bimbózó virág! Csak szürke kövek monoton látványa mindenütt. Analizálták a sziklát, de nem tartalmazott semmiféle hasznos ásványi anyagot.

Lorschy Katalin fordítása

Az ajándék

A szoba sarkában álló ezüstszínű szerkezet időről időre ketyegő hangot hallatott, mintha magában dörmögne. Vagy talán halkan kuncogott, mintha csak valami mulatságos dolog jutott volna eszébe.

- Idegeimre megy ez az átkozott masina! - gondolta Mr. Rahm, miközben a díványon feküdt. Ez a bizonyos masina semmi bajt nem okozott Mr. Rahmnak. Épp ellenkezőleg, nagyon is hasznos szerepet játszott Rahmék életében. Nélkülözhetetlen eszköz volt minden háztartás fenntartásához, beleértve Mr. Rahmét is.

Mr. Rahm mégsem volt képes megszeretni. Nem tudta legyőzni azt az érzését, hogy a szerkezet és felesége alkotta szövetség tökéletesen uralkodik rajta.

- Régimódi lennék talán? - aggályoskodott néha.

Ez a masina teljesen nélkülözhetetlen volt a korszerű családi életben. A lányok már az iskolában megtanulták kezelni, és amikor férjhez mentek, magukkal vitték új otthonukba. A gép gyártója réges-rég rendszeresítette, hogy minden lány, aki ilyen masinát vásárol, egy esküvői ruhát kap ajándékba. Mr. Rahm éppen akkor fordította el undorral a tekintetét a gépről, amikor felesége hazaérkezett az áruházból, ahol vásárolni volt.

- Szia! Vettem néhány apróságot - mondta az asszony mosolyogva. A nők akkor látszanak a legboldogabbnak, amikor vásárolni mennek. És ez a masina csak fokozta az örömeiket.

- Mit vettél? - kérdezte még mindig a díványon fekvő Mr. Rahm.

- Pipereholmit, fagyasztott húst, tonikot és egy kis édességet-válaszolt az asszony. - Nézd csak ezeket a prémiumszelvényeket! - terítette elé a szelvényeket, mint egy leosztásnyi kártyát. Minden gyártónak más és más színű szelvénye volt. Azután táncos léptekkel odament a géphez, és gyakorlott mozdulattal egymás után bedobta a szelvényeket a masina különböző nyílásain.

Mihelyst a gép munkát kapott, szorgalmasan ketyegni kezdett. Az volt a feladata, hogy szétválogassa, osztályozza és számon tartsa a szelvényeket, amelyeket a különböző cégek bocsátottak ki.

- Már csak öt szelvény kell az M Mélyhűtött Húsoktól, és meglesz a száz. Már nem sok hiányzik! - szólalt meg a gép csengő-bongó hangon, amelyhez reklámdalok szolgáltatják a kísérőzenét.

- Milyen nagyszerű! E nélkül a gép nélkül rengeteget vesztenénk! - jegyezte meg boldogan Mrs. Rahm, miközben valamennyi szelvényt betáplálta a szerkentyűbe. Dallamos harangszó hallatszott.

- Nézd csak! 100 M pipereszelvényünk van! Mit kapunk érte? Megnyomott néhány gombot, mire a gép rögtön válaszolt:

- Egy elektromos ruhaszáritót... Egy csodálatos vázát... Egy négynapos utazást...

- Ruhaszáritónk már van - töprengett az asszony. - Mit szólnál egy jó kis utazáshoz? Régóta nem utaztunk már sehova. Úgyis kissé levert vagy az utóbbi időben. Miért nem veszünk ki néhány nap szabadságot, és utazunk el valahová?

- Inkább egy koporsót vennék magamnak - dörmögte Mr. Rahm az orra alatt, nehogy a felesége meghallja.

- Mit kérjünk? Mit szólnál ahhoz a vadászpuskához, amelyikről a napokban beszélte? Vagy kérjünk inkább egy sziámi macskát? Ugye milyen csodálatos, hogy mindent megkaphatunk ingyen? És mindez ennek a gépnek köszönhető, amely vigyáz rá, hogy egyetlen szelvény se vesszen kárba! Ő szerezte nekünk azt a heverőt, amelyen most is fekszel, meg minden mást ebben a házban, mégpedig ingyen. Micsoda nagyszerű találmány! - Elővette a zsebkendőjét, és szeretettel leporolgatta a gépet.

Mr. Rahm meg se moccant a heverőn, és újra lehunyta a szemét. Eltelt egy kis idő, azután hirtelen kinyitotta a szemét. Tekintetében elszántság csillogott. Fölt.

- Van valami, amit szeretnék - mondta határozottan. - Éspedig?

- Hemingway összes művei. - Az mi?

- Könyvek! Sok évvel ezelőtt olvastam, és most szeretném újraolvasni őket!

- Jól van, várj egy picit! Mindjárt megkérdezem a gépet.

Mrs. Rahm megnyomott egy sor gombot. Mr. Rahmnak fogalma se volt róla, melyik gomb mit jelent. A szerkezet túlságosan bonyolult volt a számára, ezért a feleségére kellett hagyatkoznia. A gép ketyegni kezdett, azután pedig közölte:

- Azt a tételt a Z Édesipari Társaság adja ajándékba. Mindössze öt doboz Z csokoládét vagy három doboz Z kakaót kell venni, és máris megkaphatják.

- Hallod? Már nem sok hiányzik!

- De én most rögtön el akarom olvasni őket! - makacszkodott Mr. Rahm. - Jól van, jól van. Akkor még egyszer elmegyek az ábécébe. Egy kis kakaót mindig fel tudunk használni. - Készülődni kezdett, hogy újra elmenjen.

- Maradj! Nehogy miattam fáradj! - üvöltötte Mr. Rahm. - Újra akarom olvasni Hemingwayt, de nem édességekért akarom jutalmul kapni a könyveit. Én magam veszem meg őket.

- Ne beszélj butaságokat! Bízd csak rám a vásárlást! Ez a rendszer remekül működik, úgyhogy venedd se kell a fáradságot, hogy elmenj vásárolni ilyesmit! Különben is, tudod, nincsenek könyvesboltok! Folyóiratokat vagy újságokat az ábécékben is lehet kapni, könyvet azonban úgylát csak ajándékba adnak.

- Fogd be a szád! - üvöltött rá a feleségére, miközben felöltözött. - Látni se bírom a te drágalátos gépezetedet! Nevetséges, hogy az ember ne vehessen magának könyveket, hacsak nem ajándékba kapja valami ételért vagy ócskaságért cserébe! Ha egyszer léteznek könyvek ajándékba, akkor valahol ki is adják őket. Biztosan tudom, hogy pénzért meg lehet venni őket. Nem nyugszom addig, amíg meg nem próbálok! - Gyorsan átlapozta a telefonkönyvet.

- Milyen önfejtő! - hallotta a felesége hangját, miközben kilépett az ajtón.

- Nézd csak! - szólt a feleségéhez, miután visszajött, és elérta a csomagot, amelyet a hóna alatt hozott. Remek hangulatban volt. A csomag Hemingway összes műveit tartalmazta.

- Szóval, végül is megkaptad, amire vágytál.

- Bizony, meg! Nagyszerűen érzem magam. Csapást mértem egy olyan világra, amely tele van ámítással!

- Nehezen tudtad megszerezni őket?

- Igen. A férfi zavartan nézett rám, és azt mondta: "Mint ön is tudja a tévéből, ingyen megkaphatja ezeket a könyveket, ha vannak szelvényei." Úgy nézett rám, mintha legszívesebben megkérdezné tőlem, mi talán nem szoktunk édességet enni.

- Mit válaszoltál neki?

- Azt mondtam, hogy tisztában vagyok vele, de meg akarom venni őket, nem pedig ajándékba kapni. Amikor az idős ember meghallotta ezt, rendkívül boldog volt. Odáig ment, hogy meg is jegyezte: "Nem tudtam, hogy akadhat még olyan ember, mint ön. Odaajándékozom önnek."

- Nagyszerű!

- Én azonban ragaszkodtam hozzá, hogy fizessen érte. Az öregember bocsánatkérően nézett rám, és azt mondta, hogy az édesipari társasággal kötött szerződésük értelmében, ha nem ajándékba adják a könyveket, akkor rendkívül sokba kell kerülniük. De a pénz nem jelentett akadályt, úgyhogy megvettem őket.

A felesége meglepetésében talpra ugrott, amikor megmondta az árat.

- Micsoda hülyeség, hogy ennyi pénzt kiadtál értük!

- Nem tehetek róla. Megtettem, amit akartam. Vedd úgy, hogy ez a hobbim! Mindennek ellenére nagyszerűen érzem magam! Az az öregember még a címemet is elkérte. Valószínűleg nagyon meg volt hatva. Hát akkor most leülök olvasni.

Mr. Rahm nevetett magában, és olyan jól érezte magát, mint nagyon régóta sohasem. Ekkor megszólalt a csengő. A felesége ment ajtót nyitni.

- Ki az?

- Ön az az ügyfelünk, aki az előbb megvette Hemingway összes műveit?

- Igen. Miért kérdezi?

- A kiadó utasított bennünket, hogy szállítsuk ide ezt az ajándékot. A szállítóautóra mutatott, amelyen díszesen csomagolt desszertdobozok tornyosultak.

Lorsch Katalin fordítása

Finombeállítás

A robot visszaérkezett a Robotközpontból, ahová finombeállításra küldték. Az előszobában meghajolt N, a tulajdonosa előtt, és közölte:

- Megérkeztem. Tessék, itt van a finombeállítást tanúsító jótállás. - Rendben van. Csak dolgozz továbbra is úgy, mint eddig!

N három hónappal ezelőtt vette a robotot. A kezelési útmutató, amelyet a robothoz mellékeltek, a teljesítményre vonatkozóan azt a különöse fontos megjegyzést tartalmazta, hogy háromhónapos használat után a robotot okvetlenül el kell küldeni finombeállításra a Robotközpontba. N ezt az utasítást követte.

Nem tudta, miért van a robotnak szüksége finombeállításra, de nem volt különösebb ellenvetése. Nagyon érzékeny szerkezet működik benne, úgyhogy nem árthatott neki. Feltehetőleg valamit javíthattak rajta, miután elküldte.

Azonnal utasítást adott a robotnak:

- Hé, készíts teát! Azután csinálj borsodót! Valami édességet kívánok. - Hmm - válaszolt a robot. Valahogy határozatlan volt a hangja. És meg se moccant.

- Hé, mi baj van? - kérdezte N. - Teát és sodót rendeltem.

- Hmm. - A robot még mindig mozdulatlan maradt. Mi baja lehet? Eddig mindig azonnal ugrott, mihelyt utasítást adott neki, és rögtön végre is hajtotta a feladatát.

- Finombeállítást végeznek rajta vagy mi a csuda, aztán meg nem működik! Talán berozsdásodott egy kicsit a finombeállítás után? - töprengett N a lehetőségeken, azután megpróbálta még egyszer: - Hé, teát és sodót kérek!

- Szolgálatára uram. - Ezúttal a robot határozott választ adott, gyorsan és hibátlanul elkészítette és felszolgált a teát és a borsodót, ahogy megparancsolták neki, éppen úgy, mint azelőtt.

N megkönnyebbülten sóhajtott fel. Úgy látszik, mégsem romlott el. N, mialatt megette a sodót, újabb utasítást adott:

- Egy idő óta kedvem lenne festegetni. Készíts mindent össze, vásznat, festéket, ecseteket...

- Hmm. - A robot újra csak valami határozatlan választ dünnyögött, és nem mozdult. N megkönnyebbülése, hogy a robot megint normálisan működik, rövid életűnek bizonyult. Szemmel láthatólag valami nincs rendben.

Megismételte az utasítást, de a robot nem mozdult. Mérgében N-nek már el is ment a kedve a festéstől. Próbáljon belerúgni egy nagyot? Felöltött benne, de másképp határozott. Az az első teendő, hogy pontosan megállapítsa, mi lehet ennek a furcsa jelenségnek az oka. Igazán nehéz lenne így használni. Ez lenne a "finombeállítás"? Semmi értelme sincs panaszkodni a robotnak. Betelefont a Robotközpontba.

- Halló!... N vagyok - mutatkozott be, és megadta a robot számát. Kapcsolták azt a személyt, akire az ügy tartozik.

- Miben lehetek a szolgálatára?

- Majd mindjárt megmondom, hogy miben lehet! - üvöltött N a telefonba. - Amióta a robotom visszaérkezett a maguk finombeállításáról, olyan lassú, mint a csiga. Egy figyelmetlen robotot kaptam vissza! Nem követtek el valami hibát? Jobban tennék, ha újra beállítanák, hogy végre jó legyen!

Kártyák surrogó hangja hallatszott a telefonban. A tisztviselő valószínűleg ellenőrizte az N robotjára vonatkozó nyilvántartást. Hamarosan hallani lehetett a választ.

- A mi feljegyzéseink szerint rendben van úgy, ahogy van. Ellenőriztem a kártyáját, az ön robotját helyesen állították be. Nem történt semmi hiba. A Központ által kiállított jótállás tökéletesen megbízható.

- Mit ért azon, hogy nem történt semmi hiba? Meg se moccan, még akkor se, ha újra és újra utasítást adok neki.

- Pontosán így is kell lennie. Kérem, gondolja végig, hogyan használta ezelőtt!

- Hogyan használtam?

A tisztviselő tanácsára N megpróbálta felidézni, hogyan is használta azelőtt a robotot. Átrendeztette vele a szobákat. Átrakatta az asztalt, a székeket és a zongorát. - Tedd ide... Nem, jobb lesz, ha oda rakod... - Ide-oda rakatta vele a különböző dolgokat. Kitapétáztatta a szobát. Azután úgy határozott, hogy az új tapéta túlságosan rikító, és megint kicseréltette. Egyszer a kertet hozatta rendbe. N azt gondolta, hogy nagyszerűen nézne ki a kert, ha teli lenne rózsával, ezért rózsatöveket ültetett bele.

Egy hét múlva azonban meggondolta magát, kihúzatta a robottal a töveket, és egy mesterséges tavat csináltatott a helyükön. Szökőkutat állíttatott, és aranyhalakat telepíttetett a tóba. Hát így állt a dolog.

- Most, hogy szóba hozta - válaszolt N a tisztviselőnek a telefonba -, úgy látszik, egy kicsit szeszélyesen használtam.

- Pontosán így van. Robotjaink egy speciális rögzítő berendezést tartalmaznak. Ez följegyezi, valahányszor arra utasítják őket, hogy semmisítsék meg annak a munkának az eredményét, amelyet előzőleg elvégeztek. - Tényleg? Így készítik őket?

- Úgy találtuk, hogy az ön esetében ez a szám rendkívül magas. Azaz őszintén szólva, hogy ön szeszélyes, megfontolatlan, és gyakran megváltoztatja az elhatározását. Ez rendkívül nagy pazarlás, úgyhogy olyan finombeállítást végeztünk a robotján, hogy alkalmazkodjék az ön jelleméhez.

- Szóval ezért nem kezd azonnal munkához, még ha utasítást adok is neki!

- Pontosán így van! Úgy állítottuk be, hogy ne mozduljon, amikor az első utasítást kapja. Csak a harmadik ismétlés után kezd dolgozni. Ha ön háromszor kér tőle valamit, az azt jelenti, hogy eltökélte magát valamire, és

hogyan ez az a munka, amelyet kifejezetten akar. Ennek a finombeállításnak köszönhetően a fölösleges munka és az olyan munka mennyisége, amelyet elkészülte után mindjárt föl kell számolni, jelentősen csökkenni fog.

- Szóval, háromszor meg kell ismételnem minden utasításomat, igaz? - Igen. Ez ráadásul meg fog előzni minden olyan előre nem látható szituációt is, amelyet a megfontolatlanul kiadott utasítások okozhatnak.

Amit a tisztviselő mondott, tökéletesen igaz volt. N mégis elégedetlen maradt. Egy kis gondolkodás után azt mondta:

- Értem. Világos. Bizonyára így a legjobb. De azért ez így kényelmetlen. Ráadásul veszélyhelyzetben az a robot, amely meg se mocsan mindaddig, amíg háromszor utasítást nem kap, teljesen használhatatlan. Nem lehetne mégis tenni valamit?

- Egy mód van arra, hogy, mint azelőtt, a robot azonnal mozduljon, mihelyt utasítást kap.

- Kérem, árulja el, hogy mi az!

- Önnek rövid időre be kell vonulnia az Emberi Lények Finombeállító Központjába. Ott majd kigyógyítják meg gondolatlanságából, és finombeállítást végeznek a jellemén, hogy körültekintőbb legyen. Akkor elhozza nekünk a jóállásukat, mi pedig azonnal teljesítjük a kívánságát.

Lorschy Katalin fordítása